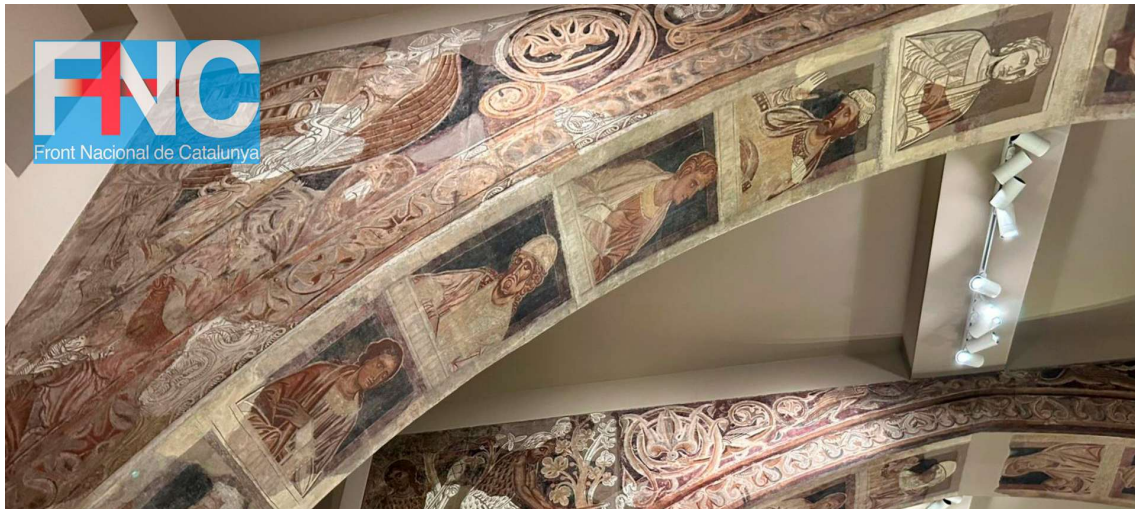

Sixena ens obliga a preparar-nos bé per vèncer i expulsar els espanyols que neguen el valor universal de la catalanitat. L'art és la prova definitiva

Com bé digué en Lluís Roldan Pasqual: “El conflicte sobre les obres d'art de Sixena no és casual. La demanda aragonesa s'ha sostingut en un relat històric falsejat. Si no hi hagués hagut la intervenció catalana per a la seva conservació, aquestes obres actualment, o no existirien, o estarien en mans privades. Som davant d'un conflicte polític”

És ben evident que és un fet de catalanofòbia en un dels seus majors graus d'indecència.

L'espoli, el vergonyant espoli. El de les obres d'art, anomenat avui “El Cas Sixena”, només és la punta de l'iceberg del cas general del cas de tot l'art sacre també del Museu de Lleida.

La sentència de les pintures de Sixena... tot és un desencontre, la mateixa rapinya de sempre. Espanya viu en relació amb Catalunya en estat permanent d'alerta, que és el pas previ a l'estat de guerra. Les guerres sempre són pel mateix motiu, el control territorial d'un espai delimitat. Mai hi ha hagut guerres per misèria, per religió o per altres qüestions, com l'honor o la venjança. Les guerres sempre són pel control d'un territori. Quan les guerres són civils, dins d'una mateixa nació, és el mateix el control territorial d'un grup de poder envers un altre. Espanya ha entrat en guerra amb Catalunya pel seu control territorial i després, quan ha aconseguit guanyar, que ha estat gairebé sempre, abaixa un grau i passa a estat d'alerta. Un mecanisme per consolidar la victòria és l'espoli, espoli amb tots els significats. L'altre, el més important, és arrabassar-nos la identitat: la llengua, el dret, els costums, la religió. El mecanisme més útil és la substitució demogràfica lingüística i cultural. No cal que els nous ocupants parlin castellà, parlant àrab o qualsevol altra llengua també els és útil. El tema de les pintures no és res més que la manifestació d'aquest principi d'espoli i ocupació.

El posicionament espanyol encaixaria en el pensament de la definició de Murray Rothbard (Escola de pensament econòmic austríac) quan diu: “Un estat és una banda de bandits organitzada que conquereixen un territori i posen renda als seus primers ocupants”.

Per ara, per ara, a Catalunya només ens resta resistir i resistir a la societat civil, perquè a hores d'ara, avui, els governants propis, nostres, no són res més que uns masovers dels

espanyols, encara que en vulguin fer veure el contrari. No hi ha res més odiós en una plantació de cotó de Geòrgia que un capatàs esclau d'esclaus.

Amb el tema de les pintures de Sixena en faria còpies. Que vinguin els "manyos" i se les emportin, les destrossin (no pretenen emportar-se les pintures, que no els importen gens; les volen destrossar perquè no continuïn a Catalunya, on van néixer) i després penjaria les còpies.

La independència vindrà del carrer i d'estructures de poder pròpies que no tinguin res a veure amb l'Estat Borbònic. Per tant, ni Generalitats, ni Ajuntaments, ni Consells, ni res que s'hi assembli; són avui -per ser en mans de qui són- res més que "els capatassos esclaus" dels amos espanyols.

De tota manera són molt significatius els següents fets:

.- Totes les obres de la Franja de Ponent, no solament les de Sixena, no existirien si Catalunya no les hagués salvades, la major part s'haurien perdut i la resta serien en mans privades arreu del món.

.- L'Any 1988 el primer govern nacionalista català de la Paeria de Lleida, aconseguí aplegar les institucions de Catalunya i el Bisbat de Lleida per tal de crear el Consorci del Museu Diocesà i Comarcal de Lleida. Així és feu i així es creà aital consorci i, per tant, aquest fet fou l'origen de la primera i de l'actual realitat de l'esmentat Museu.

La realitat fou que fins que el Museu Diocesà i Comarcal de Lleida no fou una molt important realitat a escala nacional, als aragonesos no els importà gens tota aquesta realitat cultural. Mai van destinar cap recurs ni econòmic ni personal en tot el tema de les obres d'art de l'anomenada Franja de Ponent.

.- En Jordi Bonet, el director general de Patrimoni de la Generalitat de Catalunya, que va tancar el tracte amb les monges, detallà tots els passos legals que va fer per comprar les obres.

A l'Aragó no van voler saber res de Sixena.

Es tracta senzillament d'un robatori justificat per la (in)justícia espanyola.

Com bé diu Antoni Gelonch: "Déu meu, quin desastre, quina vergonya, quanta inquina, quina voluntat de venjança, quina manera de fer mal!"

Quina derrota de la història de l'art, de la ciència, del seny, de la comunitat científica catalana i internacional!

Amb aquesta absurditat, que els museus del món tremolin!"

Els ñordos ajudats pel PSC, i els actuals botiflers no podien permetre, tampoc, l'èxit del Museu de Lleida com a símbol cultural nacionalista català.

Jaume Manel Oronich i Miravet, antic Paer en Cap de Lleida.